

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr.Varga Bálint ügyvéd által képviselt J. B. felperesnek a Fejér Megyei Közigazgatási Hivatal - mint a Közép-dunántúli Regionális Államigazgatási Hivatal jogutódja - alperes ellen lakcím érvénytelenítése tárgyában hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perben a Fejér Megyei Bíróság 2009. november 16. napján kelt 8.K.22.073/2009/10. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 12. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2010. október 26. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Fejér Megyei Bíróság 8.K.22.073/2009/10. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 20.000.- /azaz húszezer/ forint felülvizsgálati perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes 2008. július 2. napján a község jegyzőjénél, mint az illetékes hatóságnál bejelentette, hogy lakóhelye a S., K. u. 5. szám alatt van. E bejelentésnek megfelelően 2008. július 2. napján e cím lakóhelyként a hatósági nyilvántartásba került. Az ingatlanba a felperes a bejelentést megelőzően nem lakott és a bejelentést követően sem költözött be. A felperes tartózkodási helyként 2008. január 8. napjától Sz., M. út 16. alatti címet jelölte meg. A Megyei Főügyészség a felperessel szemben közokirat hamisítás büntette miatt indult nyomozati eljárásban, gyanúsítottai vallomásra hivatkozással az érvénytelen lakcím törlése érdekében felhívta a jegyzőt hatósági eljárás lefolytatására.

Az illetékes jegyző a felperest az eljárás megindításáról értesítette, majd a nyomozóhatóság megkeresésére is figyelemmel 2009. június 5. napján meghozott határozatával az s-i bejelentett lakcímadatot ellenőrizve annak érvénytelenségét állapította meg,

mert a felperes nem élt S.-ben a bejelentett helyen, és ott nem is tartózkodott. Erre a megállapításra a felperes nyomozóhatóságnál jegyzőkönyvbe mondott nyilatkozatából jutott. A fenti tényállás alapján az alperes részben megváltoztatva helybenhagyta elsőfokú szervének határozatát a 2009. július 3. napján kelt 03/1139-3/2009. szám alatti döntésével. Arra hivatkozott, hogy a felperes nem lakott az állandó lakcímén, a lakóhely bejelentésekor megtévesztette a hatóságot, ezért a lakcímadatot a nyilvántartásban „fiktív” jelzéssel kell szerepeltetni.

A jogerős határozattal szemben a felperes nyújtott be keresetet, melyben annak hatályon kívül helyezését kérte. Arra hivatkozott, hogy az alperes ügyében a tényállást kellő mélységben nem tisztázta, és olyan bizonyítékokat is felhasznált eljárása során, melyeket nem ő tárt fel, jöllehet a jegyző kötelessége lett volna az eljárás lefolytatása. Előadta továbbá, hogy a lakcímen fekvő ingatlant időközben megvásárolta.

A megyei bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Indokolása szerint a bíróságnak a perben azt kellett megállapítania, hogy az alperes a felperes bejelentett lakcímének érvénytelenségét, a lakcímadatnak a nyilvántartásban fiktív jelzéssel történő szerepeltetését, valamint a lakcímet tartalmazó hatósági igazolvány érvénytelenségének tényét a jogszabályoknak megfelelően állapította-e meg. A megyei bíróság az eljárása során tényként megállapította, hogy a felperes a sukorói címen nem lakott, ott ugyan többször volt, de ott nem töltött el éjszakákat, az ingatlanba nem költözött be, és ezen a tényen az sem változtat, hogy a későbbiekben a tervezett felújítás után ott kíván tartózkodni. Annak a ténynek az ügy megítélése szempontjából nem tulajdonított a megyei bíróság jelentőséget, hogy a felperes tulajdonát képezi-e az ingatlan, illetve hogy máshol a felperes tartózkodási hellyel rendelkezett.

Az ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérve annak hatályon kívül helyezésével a jogszabályoknak megfelelő határozat hozatalát, illetőleg a bíróság új határozat meghozatalára kötelezését. Előadta, hogy az alperes a tényállást kellően nem tisztázta, mert a jegyző csak más eljárásban felmerült bizonyítékra hivatkozott határozata meghozatalakor, jöllehet magának lett volna kötelessége a bizonyítási eljárás lefolytatása. Kifogásolta a vonatkozó jogszabályoknak azt az értelmezését, ami beköltözéshez véli kötni a lakóhely bejelentését, végül arra utalt, hogy a tényleges és nem vitatott tartózkodási hely is igazolja az alperes határozatának jogszerűtlenségét. A felperes jogszabálysértésként a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény /a továbbiakban: Ket./ 50. §-ának /1/ bekezdését, a polgárok személyi adatainak és lakcímének nyilvántartásáról szóló 1992. évi LXVI. törvény /a

továbbiakban: Nytv./ 26. §-ának /1/ bekezdését és a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény /a továbbiakban: Pp./ 221. §-ának /1/ bekezdését jelölte meg.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az ügy érdemét illetően a jogerős ítéletet hozó bíróság helyesen alkalmazta az Nytv. 5. §-a /2/ és /3/ bekezdésében foglaltakat. Ezek a rendelkezések egyebek mellett azt mondják ki, hogy a polgár lakóhelye annak a lakásnak a címe, amelyben a polgár él, illetve hogy a polgár tartózkodási helye annak a lakásának címe, ahol három hónapnál hosszabb ideig tartózkodik. A felperes 2009. április 28. napján gyanúsított ki hallgatáson felvett közokirat szerint azt nyilatkozta, hogy a perbeli ingatlanba a lakcímbeljelentés alkalmával és azt követően sem költözött be, ott sem életvitelszerűen, sem alkalmi jelleggel nem élt. Ezt a nyilatkozatot olyan közokiratba foglalták, amelyet a jellegénél fogva alkalmas bizonyítéknak kellett tekinteni a tényállás megállapításához.

Azt is helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az Nytv. végrehajtásáról szól 146/1993./X.26./ Korm. rendelet 34. § /3/ bekezdése alapján a jegyzőnek a bejelentett lakcím valótlanágának megállapítása alapján határozatban meg kellett állapítani annak érvénytelenségét és a lakcímadatot fiktív jelzéssel kellett szerepeltetni.

A felperesi kifogással kapcsolatban a Ket. 50. §-ának /4/ és /5/ bekezdéssel rendelkezik e körben, amely egyebek mellett kimondja, hogy a hatósági eljárásban olyan bizonyítékok használhatók fel, amelyek alkalmasak a tényállás tisztázásának a megkönnyítésére. A hatóság szabadon választja meg az alkalmazandó bizonyítási eszközt. Nem vitás, hogy egy olyan közokirat, melyben maga a felperes nyilatkozott, alkalmas a tényállás tisztázására.

A jelen ügyben nem a lakcím téves számozásáról van szó, hanem arról, hogy a bejelentett címen lakik-e a felperes, ezért a felperesnek az az érvelése is megalapozatlan, ami szerint a fiktív lakcímet csak téves házsámozásnál lehetne megállapítani. Ugyancsak nem értékelhető az a körülmény sem, hogy a felperes időközben a perbeli lakcímen fekvő ingatlant megvásárolta. Ennek egyrészt jelentősége nincs, mert olyan ingatlanban is lehet állandó lakóhelye valakinek, mely nem a tulajdonában áll, és mert az ügy tárgya a tényleges lakóhely vizsgálata volt.

A felperes sem a közigazgatási eljárásban, sem a peres eljárásban nem állította és nem is bizonyította, hogy a lakcím érvénytelenítésről hozott közigazgatási határozat meghozatala előtt ténylegesen beköltözött volna a perbeli ingatlanba. A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény /a továbbiakban: Pp./ 339/A. §-a alapján az ügyben eljáró bíróságnak csak a határozat meghozatalakor fennálló tények alapján lehetett döntenie a közigazgatási határozat jogszerűségéről.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati eljárás során osztotta a jogerős ítélet indokolásába foglalt megállapításokat, mert azok helyesek voltak. Az ügyben ugyanis csak azt kellett vizsgálni, hogy a felperes bejelentett lakcíme valós volt-e, megegyezett-e azzal, amelyben a felperes élt. Megfelelő bizonyíték szolgált amellett - ez elsősorban a felperes közokiratba foglalt saját nyilatkozata -, hogy nem költözött be és nem élt nevezett a bejelentett lakóhelyén, ezért az ekként bejelentett címe fiktív volt. Az a szándék, hogy valaki majd egy meghatározott lakcímen kíván élni, ottlakás hiányában nem alapozhatja meg azt a megállapítást, hogy ez az a cím, amit a polgár lakóhelyének kell tekinteni. Az Nytv. 26. §-ának /1/ bekezdése szerint tényszerű ottlakás hiányában annak sincsen jelentősége, hogy milyen okok vezettek arra, hogy a felperes nem lakott azon a címen, amelyet lakóhelyeként bejelentett, és amelyben emiatt élnie kellett volna. A kifejtett indokok miatt a felperes által felhozott jogszabályokat a megyei bíróság nem sértette meg, ítéletének indokolása részletesen tartalmazta a Pp. 221. §-ban foglaltak szerint az ítélet indokolásában feltüntetendő tényállást, bizonyítékot és jogszabályi hivatkozást.

Ezért a Legfelsőbb Bíróság a megyei bíróság ítéletét a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény /a továbbiakban: Pp./ 275. § /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felperes az illetékeljegyzési jog ellenére leróta a felülvizsgálati eljárási illetéket, ezért az illeték viselése felől rendelkezni nem kellett.

A Legfelsőbb Bíróság a Pp. 78. §-a alapján kötelezte a pereszes felperest az alperes Pp. 79. §-a szerint felszámítható felülvizsgálati eljárási költségeinek a megfizetésére.

A Legfelsőbb Bíróság a Pp. 328. §-a és a fővárosi, megyei közigazgatási hivatalokról szóló 214/2010./VII.9./ Korm. rendelet 2. §-ának /4/ bekezdése, 32. §-ának /1/ bekezdése és a rendelet melléklete alapján bekövetkezett hatásköri változás miatt rendelkezett az alperes személyében bekövetkezett jogutódlásról.

Budapest, 2010. október 26.

*Bauer Jánosné dr. sk. a tanács elnöke, dr.Kovács Ákos sk. előadó
bíró, dr.Kovács András sk. bíró*